

Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.

1Thessz 4, 13-14

Keresztény Gyülekezet, testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Egyházi esztendőnk végéhez értünk, amelyet hagyományosan Örök élet vasárnapjának nevezünk. Ezen a vasárnapon Pál apostol szól hozzánk életünk végén is átívelő reménységgel. Mit tartogat számunkra a jövő?

Tudom, hogy mindenkit foglalkoztat, hogy mit hoz a holnap, meddig lesz jelen életünkben a COVID19 és milyen hatásai lesznek még, mennyire kell aggódnunk önmagunkért vagy esetleg szereteteinkért, mikor állhat vissza az életünk a „normális” kerékvágásba, mikor nyitnak az éttermek, templomok, és hogy vajon szenteste találkozhatunk e majd a templomban. Ezek a kérdések engem is nagyon érdekelnek. De most szeretném, ha egy kicsit ezek mellett a dolgok mellett egy távolabbi jövő felé is irányítanánk a figyelmünket, és így is átértékelnénk életünket, jövőnket.

Egyszer egy idős református lelkésztől hallottam, hogy ő azt kérte a családtagjaitól, hogyha majd meghal, akkor a temetésén a koporsójára tegyenek egy desszertes villát. Természetesen az egész család értetlenkedve állt a kérés előtt. Nem értették ugyanis, hogy hogyan illik egy desszertes villa a temetéshez. Sőt, kifejezetten nem illik oda – mondták. Viszont az idős lelkész elmesélte, hogy gyerekkorában igenis csodás jelentése volt ennek a desszertes villának. Ugyanis elég szegényes körülmények között nőtt fel, de édesanyja mindig igyekezett, hogy vasárnapra valami finom ebéddel asztalhoz ültesse az egész családot. Azoknak a vasárnapi ebédeknek megvolt a pontos menete: tiszta hatalmas fehér abrosz az asztalon, az étkezészetek szépen elrendezve, stb. És fontos szabály volt, hogy együtt kellett elkezdni és befejezni is az étkezést. Hiába fejezte be valaki előbb az étkezést, mindig meg kellett várni a többieket. De voltak különleges alkalmak, amikor az asztalon, a terítékek között szerepelt a desszertes villa, mert ez azt jelentette, hogy a java még hátra van! Így hát bármilyen volt az ebéd – mondta –, akár ízlett, akár nem, akár előbb befejezték a gyerekek az étkezést, megérte várni, mert tudták, hogy az igazi ínycséség, a desszert még hátra van. És ez egy jó érzéssel töltötte el. Amikor pedig ez a lelkész azt kérte, hogy a temetésén a

koporsóján legyen egy desszertes villa, akkor csak azt akarta, hogy a családtagjaiban is meg legyen ugyan ez a jó érzés, hogy ne szomorkodjanak. Úgy álljanak ott, mint akik tudják, hogy még nincs vége az életnek (mint egykor az ebédnek): a java (az örök élet) még hátra van!

Kedves Testvérek! Én úgy gondolom, hogy elgondolkodtató ez a történet. Ugyanerről szól ma hozzánk Pál apostol is. Vajon mi hogyan állunk hozzá életünk végéhez, az elmúláshoz? Valóban hisszük, hogy van örök élet és ebben nekünk is részünk lehet?

Sok jövőbeni kérdésem aggodalmaskodunk. Előre bevásárolunk tartós élelmiszerekkel, mert ki tudja, hogy meddig mehetünk még boltba, vagy lehet, hogy csak minél kevesebbet akarunk boltba járni. Előre készülünk az ünnepekre, megvesszük a karácsonyi ajándékokat, végiggondoljuk, miket fogunk főzni. Készülünk, ami természetes és jó dolog. De!

Legyen ez a mai vasárnapunk lelki értelemben is felkészülés. Legyen reménység afelől, hogy Isten Jézus Krisztusban már elkészítette számunkra is az örök életet. Úgy, ahogy Jézus feltámadt, ugyan úgy fogunk mi is feltámadni.

Mindez adjon erőt arra, hogy életünket hittel és szeretettel, Krisztus iránti hűséggel, igéjéhez való ragaszkodással éljük, abban a bizonyos reménységben, hogy a menny, Isten országa valóság, amelyben nekünk is elkészített helyünk van. Ha ez a reménység határozza meg gondolatainkat, életfelfogásunkat, akkor könnyű lesz a szívünk, derűs lesz a lelkünk és céltudatosabb, összeszedettebb lesz az egész életünk.

A java még hátra van!

Ámen!